

Miloš K. Ilić

PRIČE O PIVU

 Laguna

Copyright © 2008 by Miloš K. Ilić

Copyright © 2008 ovog izdanja LAGUNA

Edicija Meridijan
Knjiga 12

Mojoj majci

*Njena kosa, uokvirena u krunu od belog zlata,
prosto me ispunjava gorčinom savršenstva. Ona
je tako mila, tako nežna i čini se da bi je običan
povetarac mogao razmrsiti i pokidati. Stoga je
čuvam ljubomorno, u snežnoj kruni.*

*Njeno telo, obloženo zlatnim listićima kao telo
Bude, prosto me ispunjava sitnim balončićima
ljubavi. Svaki od tih mehurova je kao posebna
sreća i kada se rasprsne, shvatam da se topim...*

Oh, kako te volim, ljubavi moja, bačvo piva!

0,33 l

NIK – ORTAK I JA

Šta da ti kažem, Nik? Nema više pravih ljudi. Sve govna. Puze glavnim ulicama kanalizacije.

Nik nije progovarao. Buljio je. Nem. Po trbuhalnom delu majice ispisao je svoje ime. Nakitio je još neke gluposti. Uvek je bio peder.

Stalno ćutiš. Pizdo. Reci nešto u svoju odbranu.

Tišina.

E, Nik. Nik, Nik, Nik. Dragi moj Nik. Pored tebe se osećam kao da pričam zidu. Jebi ga, možda bi i bilo bolje da meljem u malter. Možda bi se nešto i desilo. Otpao deo zgrade ili šta slično.

Lupio sam mu čvrgu. Čveger ga je izbacio iz ležišta. Malčice se zaneo. Vratio na mesto. Smejao mi se podrugljivo. Hteo sam da ga udarim. Nisam. Ne samo da sam pička, već i on nije imao glavu. U stomak, nije imalo smisla.

Nik, gde ti je glava, jebote?

Ćutao je.

Čujes li me, Nik? Gde ti je glava i sve to? Moraš imati glavu.

Možda ju je i imao. Samo, nisam je primetio. Sve vreme sam buljio u to njegovo ime u kitnjastom pismu – „Nikši...”

Jebiga, Nik, zaposli se u nekoj pećini kao iluminator. Odaj se bogu. Možda te skine sa liste? Ha! Možda postaneš taj sveti gral, šta li... Kako glup film, jebote.

Muk.

Ćutiš, ćutiš. A trošiš. Trošiš mene, bre! Znaš li ti koliko me koštaš? Života me koštaš! Polako, ali sigurno. Doći ćeš ti meni glave.

E, Nik, Nik, Nik. Šta da radim sa tobom?

Prazno.

Dabome. Da te stučem, pa da cepam dalje. Mada, ima vas ko šaše, mamicu vam vašu. Prava armija Nikova. Kako čovek da se bori sa vama? Ne može vas sve sjebati. Zaobići, takođe, malo teže. To je ono: ni s njim, ni bez njega.

E, moj Nik... E, moooj Nik...

Otvorio sam konzervu. Stukao pivo. Uzeo drugu.

E, moj Nik...

KOMŠIJA

Ljubomir Todorović, zvani Popa, odmarao se u svom dvorištu. Razapeo je staru vojničku ležaljku. Jedan kraj zavezao je za trešnju. Granala se pet metara uvis. Nemalo puta Popa je morao da joj skraćuje grane. Opasno su se uplitale oko odžaka i antene. Lupkale su o prozore kad god bi vetar jače dunuo. No, nikada nije hteo da je, u potpunosti, iseče – davala je previše slatke plodove i previše debeo hlad.

Drugi kraj hteo je da zaveže za jednu od jabuka. Hteo, ali nije mogao – bila je previše daleko. Stoga je otišao do šupe. Vratio se sa ašovom, čekićem i desetak eksera. Neka-ko je namestio drugi oslonac: žestoko je gurnuo ašov u zemlju, čekićem ga je još više ugurao među zelene travke, zavezao je drugi kraj ležaljke za dršku ašova, fiksirao ga ekserima.

Čekić je bacio pored trešnje. Oprezno je podigao nogu. Desnu ruku je već bio spustio na mrežastu podlogu. Levo

koleno joj se pridružilo. Prebacio je malo težine na njega. Ležaljka nije ni cijuknula. Veselo se prevrnuo u nju. Klatio se, levo–desno, pokušavajući da se udobno smesti. Sala je bilo previše, pa je propadalo kroz mrežastu podlogu. Usecalo se u kožu. Bolelo.

Nekako se namestio. Hlad je bio taman. Sunce je grejalo, ali nije peklo, smetalo očima. Neki vetrić je duvao. Ali, nije mogao prestati da ne misli kako bi bilo dobro da je poneo i frotir. Uz njegovu pomoć, salce bi bilo na mestu i kanap ga ne bi žuljao. Takođe, nešto za grickanje, kao i koje pivo učinili bi celu stvar i više nego savršenom.

Odlučio je da se pridigne. Ode po podlogu. Meračio je trenutak između udisanja i izdisanja. Odlučio je i da, kada je već u prolazu, vrati čekić. Uzme flašu piva i možda neke novine.

U susednom dvorištu pojavio se Milan Stojanović, komšija.

Milan se teturao. Pokušao je da se uhvati za žalosnu vrbu. Završio je u koprivama koje je njegova žena gajila za čaj i supu. Jauknuo je, više iznenađen nego povređen. Dizao je jednu pa drugu ruku. Nije mogao da shvati šta ga to pecka.

Ljubomir Todorović zvani Popa se smejao. Toliko se smejao da se opasno zanjihao. Imao je sreće pošto je telesina ostala na mestu. Nije prestajao sa smehom. Cela trešnja se tresla. Jedan od eksera se olabavio. Ljubomir Todorović je, za trenutak, obustavio cerekanje. Pod pretnjom ispadanja, zgrabio je ka čekiću. Onda se, kao podgojeni crv, okretao u ležaljci. Prikucio je ekser, pa ponovio

okret. Čekić je stavio za pojas. Namestio se što je udobnije mogao. Bacio pogled ka Stojanovićevom dvorištu. Milan se pridigao. Nije se pomerio iz kopriva. Začuden, posmatrao je nadraženu kožu svojih ruku.

Popa se, ponovo, kliberio. Još više se smejao kada se Milanova žena, Sonja, pojavila u dvorištu. Uzela je svog muža pod desnu ruku. Povala ga kući.

Todorovića je, ubrzo, prošao smeh. Odbacio je čekić – žuljao je. Žuljala ga je i mreža koja mu je, sve više, sekla salce leđa, guzova i butki. Ležao je, mrzovoljan, kada je začuo glas svoje žene. Nadvila se nad njegovu čelavu glavu. Hlad se dodatno ugojio.

„Lep dan.“

„Aha.“

„Nego, večeras vodimo Milicu u pozorište.“

„Pa?“

„Pa, hoću da budeš spreman.“

„Kada krećemo?“

„Tek predveče. Ali mogao bi da se spremiš.“

„Pa, dobro, obavesti me pola sata ranije i spreman sam.“

„Obavestiću te sat vremena ranije. Moraš da se opereš i da odeš do ujka Čede po sako.“

„Aha.“

„Nego, zvala je Vera. Kaže, trudna je...“

Nije čuo ostatak. Onaj isti ekser se izvukao. Ljubomir se našao u neprilici – čekić je bio previše daleko. Ipak, odlučio je da ga dohvati. Nagnuo se tako da mu je pola tela visilo u vazduhu, a pola bilo u ležaljci. Levom nogom

je balansirao. Desnom se, iz sve snage, pribio uz ležaljku. Nožnim prstima ju je zgrabio, kao ajkula plen.

Uspeh!

Ponovio je tumbanje i zakucavanje. Onda vraćanje. Odahnuo je.

„...pa će naša mala Milica postati tetka.“

Zaboravio je na ženu. Ne samo da se bavio opravkom. Ne samo da ga je ležaljka žuljala. Ne samo... Već mu se učinilo da je Milan bauljao po dvorištu. No, sada se usredredio na ženine krupne oči.

„Dobro... tetka... mislim, pozorište... idemo...“

„Ništa ti mene ne slušaš.“

„Slušam te, Marina. Samo...“

„Dobro, dobro. Obavestiću te sat vremena ranije. Uživaj.“

Pravio se da spava. Žena mu stisnu nos, pa ode. Čim je čuo zatvaranje vrata, širom je otvorio oči. Zažalio je što joj nije zatražio grickalice i pivo. No, čim se okrenuo ka dvorištu Stojanovića, voajerske nade su mu se ispunile – neko se muvao po travnjaku.

Bila je to Sonja Stojanović. Nosila je plavu kućnu haljinu koja joj je jedva prelazila preko kolena. Bila je išarana sličicama majušnih banana. Kosu je skupila u punđu. Čačkala je nešto oko kopriva, pa je nosila rukavice. No, Ljubomiru Popi Todoroviću ništa od ovoga nije bilo zanimljivo. Ono što je njega zaokupilo bile su komšiničine dojke. Videle su se svaki put kad bi se sagnula. Skoro je čitav sat bila pognuta. Kada je završila sa koprivama, bacila se na čupkanje korova, pa na zalivanje i mirisanje cveća. Ljubomir je bio u

ekstazi. Toliko je krvi jurnulo, nadole, da nije bio pri sebi. Nije ni čuo kada ga je Marina opsovala. Nije čuo ni kada ga je olajavala kod njihove četvorogodišnje ćerkice. Nije čuo ni kada je startovala auto i otišla u pozorište.

Noć je bila bleštava od reklama i lasera diskoteka. Lampe na sunčevu energiju privlačile su noćne leptire i gundelje. Sova je huknula, pa se bacila na kakvog glodara. Svici su, u hordama, proizvodili onaj svoj prijatan i iritirajući zvuk.

Stojanovići su bili u kući već pet sati. Popa je pronašao savršen položaj tako da je jasno mogao videti šta se dešava u kuhinji i kupatilu porodice Stojanović. Ništa zanimljivo, te je dozvolio sebi kratku dremku. Nije dugo trajala.

„Šta je tebi?!“

Prezirao je kada se žena dernja na njega. Više je voleo da ga, ceo dan, ignoriše, pa da sutra bude sve u redu.

„Šta, šta mi je?“

„Kako šta? Pa, ceo dan se kiseliš tu... Ni u pozorište nisi otišao. Nisi me ni čuo kada sam vrištala pred polazak!“

„Kakav polazak?“

„U pozorište, Ljubo. U pozorište.“

„Aaaaaa...“

„Znaš li da je Milica plakala kada su ubili glavnog glumca.“

„Pa još je dete... A i šta si je ti to vodila da gleda, uopšte?“

„Rekla sam ti šta gledamo. Ali me nisi slušao. A kada već pominješ decu, sećaš li se da je ona i tvoje dete, a?“

„Narav...”

„I znaš li ti da se toliko uzбудila da se ritnula u sedištu i polomila zubić?”

„Kako se to...” Ostatak rečenice ostao je neizgovoren. Zaboravljen. Kod Stojanovića je nešto tresnulo. Popa je nišanio po kupatilu. Tamo nije bilo ničega. Prešaltao se na kuhinju. Tu su se Stojanovići tucali na ravnom komadu kuhinjskog nameštaja.

„Mora da je pala šerpa...”, u snoviđenju će.

„Molim?”

Ženu više nije registrovao. Buljio je u „na brzaka” koji se oteglio. Marina ga je opsovala i otišla u kuću. Ljubomir je, bez treptaja, posmatrao Stojanoviće. Milanu je video samo leđa u grčenju i potiljak na kome se kosa razbarušila. Od Sonje su najvidljivije bile noge. Divljački su se stezale oko guzova Milana Stojanovića svaki put kada bi ovaj napravio i najmanji pokret. Stopala su joj se toliko grčila i trzala da su joj crvene papuče skliznule na patos. Mogao je da joj vidi i zabačenu glavu – lica u nekom stisnutom smešku, kao i blede ruke kojima se podupirala. Dojke su joj izgleda otekale jer Milan nije stigao da joj skine brus, već ga je samo strgao nadole.

Ljubomir, napola otkopčavši šlic, izvadi penis. Manijački cimajući kožicu svršio je za pola minuta. Dok ga je tresao u travu, nije gledao ka komšijskoj kući. Vrativši pogled, našao ih je kako se zajedno tuširaju.

„To, Milane!”, povika zadovoljno.

* * *

Dani su prolazili. Njih deset. Vremenske neprilike bile su blage prema Ljubomiru – samo je jednom sipila neka kišica. Ostalih dana sunce je milovalo Popinu telesinu. Brinulo se da ne nazebe. I da ga nije bilo, ne bi mario. Grejala su ga dešavanja iz dvorišta Stojanovića, kao i obline gospođe Stojanović.

Marina mu je, u početku, donosila jelo i piće. Nikada nije pojeo sve što bi donela. Jedva da je i grickao spremljene sendviče. Iako bi, pre samo nekoliko dana, ludeo što mu ih niko nije doneo, sada ih nije ni želeo. Samo bi se naliavao pivom i komšijskim dogodovštinama. Kada je donela pile, shvatio je koliko je gladan. No, nešto se događalo kod komšija i on je zaboravio na hrskavu kožuru i kostbelo belo meso.

Žena je, posle četvrtog dana, prestala da se brine o svom mužu. Javila je njegovoj firmi da je bolestan i da ne zna kada će doći. Toliko je još bila spremna da učini za njega. Donošenje hrane i pića je bojkotovala. Stoga je Milica preuzela tu odgovornost. Tabanala je, po čitav dan, od kuće do ležaljke. Nosila je voćke, komade hleba, nespretno namažane džemom, pivo...

Ni na svoju ćerku nije obraćao pažnju. Jednom mu je uspelo da je potapše po glavici. I to samo zato što su Stojanovići bili odsutni. O, kako je brinuo da im se nešto nije desilo. Prevrtao se, tamo-amo. Upinjao, koliko god je ležaljka to dozvoljavala. Hteo je da vidi. Da zna šta se dešava. Palo mu je na pamet i da se popne na trešnju. Ipak, pre nego što je otpočeo uspon, Sonja i Milan su se pojavili. Telo mu se rastapalo i trnulo od olakšanja. Tada je dozvolio

sebi da obrati malo pažnje na Milicu. Od sreće, klinka je poletela. Njeno uzbuđenje nije previše trajalo. Marina je odlučila da se odsele kod njenog brata. Mala nije htela da ostavi svoj dom. Svog oca. Kada joj je majka rekla da kreću, vrištala je. Hvatala se za kvake, gelender i noge stolova. Sve u pokušaju da ostane. Izmorena plaćem. Vriskom. Pružanjem otpora. Očajem koji je donela realnost. Pošla je.

Ljubomir Todorović Popa nije osetio iznenadnu pustoš svoje kuće. Ni iznenadni prestanak priliva piva nije mu zasmetao. Bio je previše zaokupljen dvodnevnom roštiljem koji su Stojanovići pripremili. Dvorište je bilo prepuno nepoznatih ljudi. Nepoznati ljudi doveli su nepoznatu decu. Popa je imao sasvim novu kolekciju događaja, priča, oblina, pijanstava... Zažalio je što nema papir i olovku da sve to lepo pribeleži. Da napravi neku šemu, radi lakšeg pamćenja. Naravno, nije mu padalo na pamet da odlazi po tako trivijalne stvari. Stoga se klatio u ležaljci. Uživao u novim životima koje je mogao da proživi.

Kada su i poslednji gosti otišli, Ljubomir se rastužio. Sve je postalo previše tiho. Previše jednolično. No, gospođa Sonja je, ponovo, petljala oko kopriva. Raspoloženje mu se vratilo, veće nego ikad! Splasnulo je šest dana kasnije, kada su Stojanovići otišli.

Prvo nije hteo da poveruje da ih nema. Smirivao je sebe kako su otišli do rodbine. „Vratiće se za par dana.“ Ponavljao je tu rečenicu iz sekunde u sekundu. Toliko ju je razvlačio, po mislima, da je i poverovao u nju. Prošla su dva dana, a njih nije bilo. Tada je ubeđivao sebe da su na odmoru. Odmor se, međutim, protegao na mesec

dana. Nije više znao šta sebi da kaže. Kako da objasni to napuštanje. Tu izdaju.

Besneo je. Sve više se klatio u ležaljci. Tri eksera su ispalila. Deo privezan za trešnju je cvileo. Nije ga bilo briga. Želeo je da ih vidi. Da ih opsuje što su mu to uradili. Ne mogavši da smisli bolju kaznu, uzeo je čekić. Zafrilačio ga je ka kući Stojanovića. Obio je malo maltera sa zida. Brzo se osvrnuo u traženju novih projektila. Prazne pivske flaše ležale su svuda oko ležaljke. Uzeo je jednu i gađao. Pogodio je prozor. Lomljenje stakla zloslutno je odjeknulo. Buljio je ka oknu. Dvorištu. Ništa. Preko očiju mu je pala crna zavesa. Bes je bio još veći jer nije imao čime više da im naudi. Poslednji pokušaj bio je rafal od desetak trešanja. Nekoliko sićušnih fleka. Nije više mogao da izdrži. Stegao je pesnice. Svaki mišić u telu bio mu je napet. Uzviknuo je – poklič ranjenog ratnika.

„Šta je tebi, čoveče?“

Glas! Muški glas! Milan! Da, Milan! Došao je da ga poseti! Nahrani! Vratio se! Doveo je i Sonju! Možda još nekoga? O, to bi bilo fenomenalno!

U trenutku se opustio. Ličio je na pihtiju upetljanu u ribarsku mrežu. Osmeh mu je skakutao obrazima. Mogao je da se zakune da su mu oči zasuzile. Uzalud. To nije bio Milan. Ne. Ovaj tip je bio mlađi. I pored brade koju je ponosno puštao, videlo se da nema više od dvadeset i pet godina. Takođe, za razliku od Milana, nosio je džins i majicu sa neakvom nakazom. Ne šorts i košulju.

„Ko si ti?“

„Vlasnik. A ti?“

Nije registrovao pitanje. Prva reč je bila sve što mu je tog trenutka zaokupilo mozak. Biće.

„Vlasnik? Kakav, bre, vlasnik!?”

„Novi vlasnik. Zovem se Vanja. Kupio sam ovu kuću... Nego, što si mi slomio prozor?” Ljubomir Todorović zvani Popa je zanemio. Otvorio je usta. Hteo da urlikne. Nije mu uspelo. Samo su zjapila. Gledao je u nebo. U grane pune plodova. Želeo je da mu neko objasni zašto je kažnjen.

„Jesi li dobro?” Novi komšija se interesovao. Ljuba ga nije čuo.

Još jedan ekser izleteo je iz ašova. Konopac je popustio. Ležaljka se skljojala niz glatku dršku oruđa. Ljubomir je pokušao da se pridigne. Noge mu nisu navikle na to. Bol ga je skoro onesvestio. Zateturao se. Pao je na stranu, pa se skljojao na leđa. Ležaljka mu je napravila čireve, od ramena, pa sve do zadnjice. Vrištao je. To je privuklo Vanju. Novo pitanje. Ni na njega nije odgovorio. Samo je odmahnuo rukom. Nekako je uspeo da se održi na nogama. Pošao je ka kući. Skoro da je puzao. Najteže mu je bilo da savlada tih nekoliko stepenika verande. Noge su se, ipak, privikle.

Tumaranje po domu išlo je laganije. Kako je u koju sobu upadao, tako bi uzvikivao ženino i kćerkino ime. Odgovor mu je bio sopstveni eho. Kao ruganje davno mrtvih. Ruganje duhova. Celu kuću prešao je tri puta. Nije mogao da veruje da je sam. Da je ostavljen. Prvo Stojanovići, a onda Marina i Milica. Ne! Ne može to tako! Mora da je greška.

Onda je ugledao svoj lik u ogledalu. Oči su mu bile ogromne. Glava je ličila na голу lobanju. Uši klempave.

Kosa je bila toliko masna da je izgledala kao da je tek poprskana vodom. Brada i usne bili su umazani krvavim sokom trešanja. Ruke su drhtale – slabašne i tanke. Noge su se skupljale u kolenima, čineći X stav. Od stomaka ostali su samo nabori kože, ispod koje je nekada bilo salo.

Vrteći glavom odaljio se od ogledala. Otišao je do frižidera i uzeo preostalih sedam flaša piva. Mirno je izašao iz kuće i dohvatio čekić. Zakucao je ispale eksere. Čvrsto je svezao ležaljku. Namestio se kako je i bio. Nastavio da gleda komšiju.

LOPTA

Asfalt je goreo na horizontu. Činilo se da gori i šuma koja ga je ispunjavala. Motoristi to nije smetalo. Terao je svoju metalnu životinju preko užarenog crnila. Uvek ostavljajući mutni trag dima.

Kroz tri sata stigao je do visokih stabala šume. Poterao je motor kroz redove drveća. Opale grane pucketale su pod stotinama kilograma teškom mašinom. Činilo se da je prošla večnost (u stvari prošlo je jedva pola časa) otkako gura motocikl između prastarih stubova.

Brvnara se ukazala pred njim. Neoprezni prolaznik je ne bi ni video – zaraslu u mahovinu i opalo lišće.

Parkirao je mašinu ispod jednog od prozora. Prekrio je ciradom. Skinuo bisage. Otključao vrata:

Slabo sunce osvetljavalo je nežnu prašinu i nekoliko starih stvari, zaboravljenih... Motorista baci tovar na krevet. Napravi svilenkasti zid, koji se primiri kroz pet sekundi.

Pošao je ka starom biciklu. Bio je zardaio i propao. Jedino je pumpa odolela vremenu. Ostavio ju je na hrpi rđe.

Maramicom je obrisao sto i stolicu. Seo, brzo ustao. Izneo je dušek. Istresao ga. Kada je ponovo seo, stavio je bisage na sto. Izvadio malo slanine, hleba, koji luk, flašu vode, šest flaša piva i flašu rakije. Nazdravio je samom sebi, pa suncu koje je nestajalo u dubini šume.

Prvi dan presedeo je u kolibi – padala je kiša. Nije imao bog zna šta da radi, te je produbljivao stare škrabotine po drvenim predmetima. Napravio ih je perorezom ili nekim drugim predmetom, ni sam više nije znao.

Drugi dan je bio zanimljiviji – nije padala kiša. Šetao se šumom, gledajući razne biljke i žbunove koji su nicali iz zemlje. Video je nekoliko šumskih zveri, ali svaka bi ga pogledala, pa pobegla. Nije znao zašto, ali to ga je rastužilo. Kao da je bio odbačen. U kolibi, tugu je utopio u pet-šest (dobro, osam) ljutih i dva piva. Prijala mu je vatra koju je rakija širila po npercima i grlu. Još više mu je godilo kako je gasio taj požar, slamajući ga u gorkim naletima žute tečnosti.

Trećeg dana probudio se sa velikom žeđi u grlu. Svu vodu popio je tokom noći. Vrteo je glavom svojoj gluposti dok se šetao u potrazi za izvorom. Nije smeo sebi dozvoliti da se izgubi, pa se, kada bi hteo da promeni pravac, vraćao do kolibe i polazio na novu stranu.